

Farias

David Kubánek

Přisáhám, že budu ochraňovat slabší, kárat nespravedlnost, ničit zlo...

Můj meč půjde do boje, kdykoli toho bude potřeba. Půjde s meči mých bratří a sester, rytířů a valkýr Eldebranského řádu. Jestliže toho bude potřeba obětují, svůj život pro Řád ...

Všechny své skutky budu konat ve jménu Řádu, dobra a Gorovy slávy.

Z přísahy Eldebranských rytířů a valkýr

Uběhlo již padesát let od doby, kdy na knížecím hradě Taedras, sídle mocného danerského rodu Gondulů, slavili narození syna, dědice rodu. Dítě dostalo jméno po svém již zesnulém dědovi, bývalému komturovi Eldebranského řádu, Farias.

Jeho rod, ač pohanský, patřil díky schopnostem svých členů mezi nejvlivnější a nejbohatší v Danerském království a tak byl již od útlého věku Farias připravován k převzetí rodového majetku.

Na matku má Farias jen mlhavé vzpomínky. Zemřela na podivuhodnou nemoc, která se tehdy šířila panstvím. O to více se upnul na svého vychovatele Juriga Musira, Eldebranského rytíře a Gorova laika v jednom. Jeho výchova, kterou vedl podle kodexu Řádu, natrvalo ovlivnila Fariasovo myšlení a představu o čistém a spravedlivém běhu světa.

„Ale vždyť zemřel.“

„Stal se z něj hrdina, obětoval se pro druhé, obětoval se pro Řád a to je mnohem víc, Fariasi. Člověk, který nemá zásady, muž, který se podle nich neřídí, nemá právo si říkat rytíř. A on byl rytířem, nemohl ustoupit.“

Jeden z mnoha rozhovorů Fariase a jeho vychovatele

Chlapcovým přáním se stalo být jedním z Eldebranských rytířů. Stal se z něj hluboce věřící. Jeho představy o starobylém Řádu byly silně idealizované, nepřipouštěl si, že by ti slavní, čestní rytíři, mohli mít i své temné stránky. Měl pevnou vůli a celou ji upnul na splnění svého snu, svého přání. Celé dny trénoval s mečem a nemohl se dočkat, až přijde jeho čas. Až přijde slavnostní přísaha.

Sotva mu začínaly růst první vousy, když se z něj stal panoš jednoho z komturů. Netrvalo dlouho a díky své houževnatosti, ale i otcovo měšci, o čemž se nikdy nedozvěděl, se stal právoplatným rytířem Eldebranského řádu.

Velký význam pro něj měla smrt jeho ženy. Ještě nebyli svoji ani rok a už prosil Mauril o klid pro její duši. Zemřela, když rodila, ale Farias se nemohl dlouho radovat ani se svého dítěte, to šlo o půl roku později za matkou. Po těchto dvou tragédiích se zcela upnul na Řád.

Zprvu velice rychle postupoval, ale spolu se svým postupem si začínal uvědomovat zkaženost Řádu. Nemohl se smířit se zkažeností představených, se šlechtici, kteří Řád brali jen jako další možnost postupu na společenském a mocenském žebříčku.

Začal vyzývat ostatní členy Řádu, ať s daleko větším důrazem zaútočí na skřeti říši.

Obviňoval je z pletichaření. Jeho kritika se nevyhnula dokonce ani velmistrovovi a dalším představeným Řádu. Shromáždil kolem sebe velkou řadu obyčejných rytířů, kterým se stejně jako jemu nelíbilo elitářství komturů a dalších představených. Prosazoval pojetí Řádu podle vzoru prvního velmistra. Byl skvělým řečníkem, takže jeho plamenné projevy silně působily na obyčejné členy Řádu.

„Copak vy si již nepamätujete na svou přísahu. Proč naše meče, proč eldebranské zbraně nejsou na Taře? Proč se raději schováváte na svých hradech, daleko od míst, kde je nás potřeba a pleticharíte? Tam na jihu je náš nepřítel, tam na jihu je naše povinnost...“

„Vy nejste rytíři, člověk který, se nedrží svých slibů, se nesmí nechat nazývat rytířem.“

Jeden z Fariasových útoků na kapitolu

V této době zemřel i jeho otec a Farias se ujal rodového majetku. Hrad Taedras prohlásil samovolně a beze svolení velmistra za sídlo nové komturie a sebe dosadil do jejího čela. Ostatní rytíři v komturii, ti, kteří spolu s Fariase kritizovali Řád, se podíleli na správě přes valné shromáždění, přesně tak, jak si to představoval první velmistr Řádu, Magul. Tato nová komturie se měla stát jakýmsi vzorem pro reformaci ostatních komturií.

Právě tehdy přišel další důležitý bod Fariasova života. Potkal se z potulným soudcem Jazginem. Jejich vzájemné rozhovory Fariase utvrdily v tom, že má pravdu, že dělá dobrou věc. Každý rozhovor s Přitelem, jak ho Farias brzy nazval, mu dával novou sílu. Jeho rady se rychle měnily ve skutečnost. Ve snech se Fariasovi zdálo, že je Gorovým vyvoleným, že si jej bůh vybral pro konečné skoncování s Kharem Démonem. O tomtéž jej přesvědčoval i Přítel, který mu navíc i pomáhal z vykládáním snů.

Kvůli Fariasovi hrozilo, že odtrhnutí rytířů Devíti hvězd nebude posledním rozpadem Eldebranského řádu. Slovní útoky a osobní souboje nebraly konce. Farias nakonec vyzval Juraje Klenoviče, velmistra Řádu, na boží soud. Bůh měl rozhodnout, kdo má pravdu.

K souboji nikdy nedošlo, jelikož přišlo obvinění, že na hradě Taedras se schovávají kněží zakázané víry. Velmistr toho obratně využil a celé věci se chytli Kněží slunce. Proti Taedrasu bylo doslova uspořádáno očist'ující tažení. Přítel mezitím někde zmizel.

Farias se vzdal, jelikož věřil ve spravedlnost a svou pravdu. Poznal, co je to inkviziční soud, poznal, že byl celou dobu jen využíván Dreskanovým knězem. Dlouhé hodiny krutého mučení ničily jeho tělo, ale duše na tom byla mnohem hůř. Jeho ideály, jeho sny, všechno bylo pryč, vše se zhroutilo jako domeček z karet. Chtěl bojovat proti Démonovi a jeho přísluhovačům, místo toho se jimi nechal využívat. Byl tak zmatený, nevěděl už, co je dobré a co je špatné. Předtím byl pro něj svět černobílý, stačilo vědět, zda se to nepříčí kodexu. Na jedné straně byli ti dobří a na druhé ti špatní, teď to ale nějak všechno splývalo dohromady. Farias měl být krutě mučen a poté jako kacíř upálen. Ale osud tomu chtěl jinak. Velmistr Jura j Klenovič si nepřál, aby se ze vzpurného rytíře stal mučedník, a tak zakročil. Fariasův trest byl zmírněn na konfiskaci majetku, zbavení rytířského titulu a doživotní vyhnanství na Taře.

Dlouhé dny plné výčitek a přemítání o sebevraždě se změnily v zapíjení bolu levným rumem, kterého je v Dunrileanu, kam se dostal a kde už zůstal, plno. Jeho svět se již zhroutil, stydí se za sebe a mnohdy si přeje, aby mu jeho trest nebyl zmírněn. Přál by si umřít v nějaké slavné bitvě, aby cizí meč ukončil jeho špatný život, ale klesl už příliš hluboko, rum se mu stal tak věrným společníkem, že s tím nic nezmůže.

Je víc než možné, že ho postavy při pobytu v Dunrileanu uvidí v nějaké zakouřené putyce, jak do sebe lije to nejhorší a nejlevnější pití. Je dokonce možné, že mu přitom potečou slzy. Jeho postavu nelze přehlédnout, svou mohutností a šlachovitostí vyčnívá z davu. Na tváři stejně, jako na celém těle, lze vidět mnoho památek na dlouhé mučení. Vlasy a vousy má rozčuchané. Nenosi žádné ozdoby, všechno prodal, aby měl na alkohol. Zbyl mu jen meč.

Sám se sebou bojuje, zda i ten má prodat za pár hltů rumu.

Pokud by se ho někomu, třeba postavám, povedlo vyvést z bludného kruhu sebeničení, třeba, že by slyšeli o jeho trápení od hospodského nebo nějakého námořníka a dali mu nový životní cíl, stal by se z něj možná znovu silný muž. Je i pravděpodobné, že se o jeho osudu dozví některý z jeho přátel a zželi se mu ho. Jestli mu ale nikdo nepomůže, tak se dříve nebo později upije k smrti.

Fariasovým největším problémem je, že nepochopil, že Jazgin nebyl jediný, kdo ho využíval, že nepřišel na to, že každý kodex, každé „předurčení“ a „vyvolení“, je jen cestou k lehčímu ovládnutí lidí, k překonání jejich vlastního myšlení. Rozhovor s Fariasem by mohl postavy vést k tomuto zjištění.

Drd

úroveň:16

povolání: válečník (šermíř)

Drd+

úroveň:11

povolání: bojovník (rytíř, šermíř)